

Dispozitivul

1) Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE și al Directivei 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE prin faptul că nu a transpus corect:

— articolul 9 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/72 și, respectiv, din Directiva 2009/73;

— articolul 37 alineatul (4) literele (a) și (b) din Directiva 2009/72 și articolul 41 alineatele (4) literele (a) și (b) din Directiva 2009/73, precum și

— articolul 37 alineatul (6) literele (a)-(c) și alineatul (9) din Directiva 2009/72, precum și articolul 41 alineatele (6) literele (a)-(c) și alineatul (9) din Directiva 2009/73.

2) Obligă Regatul Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 10, 13.1.2020.

**Hotărârea Curții (Camera a opta) din 25 noiembrie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de
Okresný súd Košice I – Slovacia) – NI, OJ, PK/Sociálna poisťovňa**

(Cauza C-799/19) (¹)

*(Trimitere preliminară – Politica socială – Directiva 2008/94/CE – Articolele 2 și 3 – Protecția lucrătorilor
în cazul insolvenței angajatorului – Noțiunile de „creanțe neachitate ale lucrătorilor salariați” și de
„insolvență a unui angajator” – Accident de muncă – Decesul angajatului – Despăgubire pentru
prejudiciul moral – Recuperarea creanței de la angajator – Imposibilitate – Instituție de garantare)*

(2021/C 35/22)

Limba de procedură: slovacă

Instanța de trimitere

Okresný súd Košice I

Părțile din procedura principală

Reclamanți: NI, OJ, PK

Pârâtă: Sociálna poisťovňa

Dispozitivul

1) Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului trebuie interpretat în sensul că un angajator nu poate fi considerat în „stare de insolvență” atunci când a făcut obiectul unei cereri de deschidere a procedurii de executare silită în urma recunoașterii pe cale judiciară a dreptului la repararea prejudiciului, însă, în procedura de executare silită, creanța a fost considerată nerecuperabilă din cauza stării de insolvență de fapt a acestui angajator. Cu toate acestea, revine instanței naționale sarcina să verifice dacă, în conformitate cu articolul 2 alineatul (4) din această directivă, statul membru vizat a decis să extindă protecția lucrătorilor salariați prevăzută de directiva respectivă la o situație de insolvență, stabilită pe calea altor proceduri decât cele indicate la articolul 2 alineatul (1) menționat, care sunt prevăzute de dreptul național.

- 2) Articolul 1 alineatul (1) și articolul 3 din Directiva 2008/94/CE trebuie interpretate în sensul că se poate considera că o despăgubire datorată de un angajator persoanelor supraviețuitoare apropiate pentru prejudiciul moral suferit din cauza decesului unui angajat ca urmare a unui accident de muncă constituie o „creanță a lucrătorilor salariați care rezultă din contracte de muncă sau din raporturi de muncă”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din această directivă, numai atunci când aceasta intră sub incidența noțiunii de „remunerație”, astfel cum este precizată de dreptul național, aspect a cărui stabilire revine instanței naționale.

(¹) JO C 19, 20.1.2020.

Recurs introdus la 12 iulie 2018 de Oliver Spieker împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șaptea) din 8 mai 2018 în cauza T-92/18, Oliver Spieker/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

(Cauza C-455/18 P)

(2021/C 35/23)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Oliver Spieker (reprezentanți: A. Schönfleisch, O. Spieker, M. Alber, N. Willich, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

Concluziile recurentului

- Anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 8 mai 2018 în cauza T-92/18, Spieker/EUIPO (Science for a better skin), prin care Tribunalul a respins cererea de anulare a deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 12 decembrie 2017 (R 1067/2017-4) de respingere a căii de atac prin care recurentul solicitase anularea deciziei departamentului EUIPO din 20 martie 2017;
- anularea deciziei Camerei a patra de recurs a EUIPO din 12 decembrie 2017 (R 1067/2017-4);
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor aferente procedurii, inclusiv a cheltuielilor necesare ale recurentului în fața Camerei de recurs și a Tribunalului Uniunii Europene.

Curtea Uniunii Europene (Camera a opta), prin Ordonanța din 8 decembrie 2020, a respins recursul și a obligat la plata cheltuielilor de judecată partea care a căzut în pretenții.

Recurs introdus la 11 iunie 2020 de João Miguel Barata împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 2 aprilie 2020 în cauza T-81/18, Barata/Parlamentul

(Cauza C-259/20 P)

(2021/C 35/24)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: João Miguel Barata (reprezentanți: G. Pandey, avocat, D. Rovetta, avocat, V. Villante, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Parlamentul European

Prin Ordonanța din 3 decembrie 2020, Curtea de Justiție (Camera a șasea) a respins recursul ca fiind, în parte, vădit inadmisibil și, în parte, vădit nefondat și a obligat recurentul la plata cheltuielilor de judecată.
